

Królewski Uniwersytet Scholandii
Wydział Stosunków Międzynarodowych w Sieci

Praca magisterska

Konrad von Staufen

Struktura rządów w Federacyjnym Królestwie Dreamlandu

Praca magisterska napisana pod kierunkiem
Armina Frederika von Rohrscheidt-Schwaben

lipiec 2008

Struktura rządów w Federacyjnym Królestwie Dreamlandu

Opis struktury władzy w Dreamlandzie

1. Czym jest Dreamland?

Dreamland istnieje od sierpnia 1998r. Od blisko trzech lat jest monarchią konstytucyjną. 15.08.2001r. stał się pierwszym polskojęzycznym państwem federacyjnym, składającym się z pięciu prowincji. Dreamlandzie realizowany jest klasyczny model podziału władzy na legislatywę, egzekutywę i jurysdyktywę. Do niedawna głównym ogniwem władzy wykonawczej na szczebli federalnym był Rząd Federalny. Premier, powoływany przez króla, decydował o składzie całego gabinetu. Obecnie Rząd Królewski jest politycznie odpowiedzialny przed Królem, który decyduje o składzie RK. Władza ustawodawcza należy do Senatu - kolegialnego organu złożonego z namiestników (głów państw członkowskich Federacji) i Izby Poselskiej. Wymiar sprawiedliwości sprawuje Sąd Królestwa, łączący funkcje sądu najwyższego i konstytucyjnego. Prowincje (podmioty Federacji) również posiadają własne organy władzy państwowej. Preferowaną formą rządów w prowincjach jest monarchia. Jedynie Webland jest republiką.

W Dreamlandzie funkcjonuje kilka partii politycznych. W pewnym momencie historii Dreamlandu, w wyniku długotrwałego paraliżu władzy ustawodawczej (Parlament Federalny) i likwidacji Sejmu - izby pochodzącej z wyborów powszechnych - istnienie partii politycznych stało się zbędne. Największe partie polityczne: Dreamlandzka Partia Monarchistyczna (DPM; przewodniczący: Nimitz Reynevan de Rideaux), Stronnictwo Federalne (SF; przewodniczący: Edward Krieg, Pavel Svoboda), Socjaldemokratyczna Partia Dreamlandu (SPD; przewodniczący: William Cromwell).

2. Król

Król Dreamlandu jest głową państwa oraz gwarantem konstytucyjnego porządku Królestwa Dreamlandu i w trybie określonym przez Konstytucję podejmuje kroki mające na celu ochronę suwerenności i niepodległości Dreamlandu oraz nienaruszalności jego granic. Określa podstawowe kierunki wewnętrznej i zagranicznej polityki państwa a także reprezentuje Dreamland w kraju i zagranicą.

Król jest również Najwyższym Zwierzchnikiem Sił Zbrojnych Dreamlandu. W przypadku agresji przeciwko Królestwu Dreamlandu lub bezpośredniej groźby agresji, Król wprowadza na terytorium Dreamlandu lub w poszczególnych jego częściach stan wojenny, niezwłocznie powiadamiając o tym Senat Królewski.

Król może wydawać dekrety w sprawach zastrzeżonych dla Królestwa i nie uregulowanych ustawami federalnymi. Może wydawać dekrety w sprawach należących do praw krajowych, jeżeli regulacja jest konieczna dla ochrony konstytucyjnych praw i wolności; tak wydane dekrety królewskie tracą moc z chwilą wejścia w życie odpowiednich przepisów krajowych. W sprawach indywidualnych wydaje postanowienia.

Jeżeli nie może przejściowo sprawować urzędu, wyznacza Regenta, który tymczasowo przejmuje obowiązki królewskie, jednak nie dłużej aniżeli przez okres trzech miesięcy. Po trzech miesiącach Regent powołuje Sejm Elekcyjny, który w ciągu 30 dni wybiera nowego Króla. Sejm Elekcyjny składa się z Senatu Królewskiego, Izby Poselskiej, Rządu Królewskiego i szlachty Dreamlandu.

Za naruszenie Konstytucji i ustaw federalnych Król odpowiada przed Sądem Królestwa z oskarżenia Senatu.

3. Rząd Królewski

Rząd jest organem Królestwa w zakresie sprawowania federalnej władzy wykonawczej. Rząd działa na podstawie Konstytucji i innych federalnych aktów normatywnych. W zakresach przewidzianych poszczególnymi prawami krajowymi, Rząd lub poszczególni jego członkowie mogą pełnić określone zadania w ramach władztwa właściwych Prowincji. Rząd Królewski składa się z Premiera, kierującego pracami Rządu, oraz ministrów. Król powołuje i odwołuje Premiera, a na jego wniosek poszczególnych ministrów. Każda z izb Parlamentu Królewskiego może zwrócić się do Króla o odwołanie określonego ministra lub całego Rządu Królewskiego. Izba Poselska może uchwalić wotum nieufności wobec ministra lub Premiera większością 2/3 głosów. Wotum nieufności wobec Premiera uznawane jest za

skierowane wobec całego Rządu Królewskiego. W razie uchwalenia wotum nieufności, Król przychyli się do stanowiska Izby Poselskiej albo rozwiązuje ją i zarządza przedterminowe wybory.

Zadania i kompetencje:

- a) opracowuje i przedstawia Królowi budżet i zapewnia jego wykonanie;
- b) zapewnia realizację jednolitej polityki finansowej, kredytowej i pieniężnej;
- c) zapewnia realizację jednolitej polityki w dziedzinie kultury, nauki, edukacji, zabezpieczenia społecznego;
- d) zarządza własnością federalną;
- e) podejmuje działania w zakresie realizacji polityki zagranicznej;
- f) podejmuje działania w zakresie zapewniania praworządności, praw i wolności obywateli, ochrony własności i porządku publicznego oraz zwalczania przestępczości;
- g) realizuje inne kompetencje przyznane mu przez Konstytucję Dreamlandu, ustawy oraz dekrety królewskie.

4. Parlament Królewski

Parlament Królewski w myśl Konstytucji Królestwa Dreamlandu składa się z dwóch pełnoprawnych izb:

a) Senatu Królewskiego

Senat Królewski składa się z pięciu senatorów, po jednym z każdej Prowincji. Senatorami są Namiestnicy Koronni lub wskazani przez nich zastępcy zaakceptowani przez Króla. Nie mogą prowadzić działalności nie dającej pogodzić się z godnością zajmowanego urzędu. Zakazane jest prowadzenie działalności zarobkowej, z wyłączeniem działalności dydaktycznej. Senator nie może być pozbawiony pełnego dostępu do list dyskusyjnych bez zgody Senatu Królewskiego, nie dotyczy to tajności narady sędziowskiej.

Inicjatywa ustawodawcza przysługuje Królowi, senatorowi, posłowi, Rządowi Królewskiemu, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz grupie liczącej co najmniej pięciu obywateli.

b) Izba Poselska

Izbę Poselską jest demokratyczną reprezentacją obywateli Królestwa. Składa się z posłów wybranych na pięciomiesięczną kadencję przez obywateli Królestwa w wyborach powszechnych i większościowych, w tajnym głosowaniu. Liczba mandatów równa jest liczbie kandydatów, którzy otrzymali w wyborach co najmniej 2 głosy, jednak nie może być mniejsza niż 5 lub większa niż 10.

W dniu 1 lipca 2004 r. wszedł w życie efekt prac Komisji Konstytucyjnej – poprawiona Konstytucja. Dzięki temu Izba Poselska, reprezentacja obywateli we władzach Królestwa, stała się głównym aktorem procesu ustawodawczego.

c) Tryb uchwalania ustaw federalnych

Izba Poselska rozpatruje przedłożony jej projekt ustawodawczy, uchwalając go zwykłą większością głosów. Marszałek Izby Poselskiej przekazuje projekt ustawodawczy w wersji zaakceptowanej przez Izbę Senatowi Królewskiemu. Senat Królewski rozpoznaje w ciągu 14 dni przedłożony projekt ustawodawczy, przyjmując go w całości, wnosząc doń poprawki albo odrzucając go w całości zwykłą większością głosów. Upływ terminu bez wprowadzania zmian w ustawie jest równoznaczny z przyjęciem projektu w całości. Marszałek Senatu Królewskiego przekazuje uchwalony przez Senat Królewski i Izbę Poselską projekt ustawodawczy Królowi. Jeżeli Senat Królewski wniósł poprawki do projektu lub go w całości odrzucił, Marszałek Senatu Królewskiego przekazuje projekt Izbie Poselskiej, która może w ciągu 14 dni odrzucić stanowisko Senatu Królewskiego większością 2/3 głosów. Nie odrzucenie w terminie stanowiska Senatu jest równoznaczne z jego akceptacją. W sytuacji określonej w ustępie poprzedzającym, po rozpatrzeniu stanowiska Senatu Królewskiego lub bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu, Marszałek Izby Poselskiej przekazuje projekt ustawodawczy Królowi. Królowi przysługuje w ciągu 7 dni od przedłożenia prawo odmówienia zatwierdzenia projektu ustawodawczego jako ustawy; w razie zatwierdzenia lub bezskutecznego upływu terminu, Król

niezwłocznie ogłasza ustawę. Jeżeli Król nie ogłasza ustawy mimo upływu 9 dni od przedłożenia projektu, czynią to wspólnie obaj Marszałkowie. Jeżeli Król odmówił zatwierdzenia przedłożonego projektu ustawodawczego, Parlament Królewski może uchylić królewskie weto ponownie przegłosowując projekt, w ciągu 14 dni od dnia zwrócenia nie zatwierdzonego projektu przez Króla, w obu izbach większością 2/3 głosów wszystkich członków danej izby; w razie uchylania weta królewskiego, ustawę ogłaszają wspólnie obaj Marszałkowie.

d) Inicjatywa ustawodawcza

Inicjatywa ustawodawcza przysługuje Królowi, senatorowi, posłowi, Rządowi Królewskiemu, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz grupie liczącej co najmniej pięciu obywateli.

5. Federacja a Prowincje

Królestwo Dreamlandu składa się z pięciu Prowincji:

- a) Furlandia;
- b) Morland;
- c) Solardia;
- d) Surmala;
- e) Webland.

Do kompetencji Federacji należy ustalanie i realizowanie wspólnej polityki w zakresie:

- 1) spraw zagranicznych;
- 2) bezpieczeństwa zewnętrznego i wewnętrznego;
- 3) obywatelstwa federalnego, w tym konstytucyjnie gwarantowanych praw i wolności podmiotów;
- 4) współpracy między Prowincjami;
- 5) wspólnego rynku i waluty;
- 6) federalnego wymiaru sprawiedliwości;
- 7) administracji federalnej;

Władze Prowincji mają obowiązek umożliwiać swobodne działanie i funkcjonowaniu władz federalnych na całym terytorium Dreamlandu. Natomiast Władze federalne mają obowiązek umożliwiać swobodny rozwój lokalnych władz Prowincji. Wszystkie Prowincje są równouprawnionymi podmiotami Królestwa Dreamlandu. Na czele Prowincji stoi Namiestnik Koronny. Sprawy zastrzeżone dla Federacji, w których nie ustanowiono przepisów federalnych pozostają, do czasu ich ustanowienia, w kompetencji poszczególnych Prowincji; nie dotyczy to spraw zagranicznych, waluty oraz federalnego wymiaru sprawiedliwości i administracji federalnej.

6. Królewski Sąd Dreamlandu

Sąd Królestwa jest najwyższym organem sądowym Królestwa Dreamlandu. Orzeka w sprawie zgodności ustaw federalnych, dekretów królewskich, rozporządzeń federalnych, ratyfikowanych umów międzynarodowych oraz krajowych aktów normatywnych z Konstytucją Dreamlandu. Rozstrzyga spory kompetencyjne między organami władzy państwowej w Dreamlandzie a organami władzy państwowej Prowincji. Składa się z sędziów mianowanych przez Króla za radą i zgodą Senatu Królewskiego. Król mianuje Prezesa Sądu Królewskiego spośród sędziów na sześciomiesięczną kadencję.

Władza w praktyce

1. Prace Królewskiej Komisji Konstytucyjnej

Królewska Komisja Konstytucyjna została ustanowiona dekretem królewskim z dnia 25 lipca 2003 roku o powołaniu Królewskiej Komisji Konstytucyjnej. Zgodnie z art. 1 dekretu, celem dla którego Komisja została ustanowiona było zbadanie, czy w obecnym stanie istnieje potrzeba wprowadzenia zmian do Konstytucji Królestwa, a w razie uznania takiej potrzeby opracowanie projektu stosownych zmian. Zadania Komisji mają charakter dwuetapowy: (1) zbadanie zasadności wprowadzenia zmian do

Konstytucji Królestwa; (2) zaproponowanie konkretnych rozwiązań. Komisja poruszyła 4 sfery:

*** IZBA POSELSKA**

Najistotniejszym zagadnieniem związanym z Izbą Poselską jest zakres jej kompetencji. W toku obrad Komisji wyraźnie ujawniły się dwie koncepcje. Pierwsza z nich sprowadza się do zrównania kompetencji obu izb Parlamentu Królewskiego (tj. Senatu Królewskiego i Izby Poselskiej) w zakresie ustawodawstwa. Druga zmierza do wzmocnienia Izby w większym zakresie i przekształcenia jej w główną izbę prawodawczą, z przekształceniem Senatu Królewskiego w izbę odnoszącą się do projektów przyjętych w Izbie Poselskiej, a więc w istocie do odwrócenia ról obu izb w stosunku do obecnego podziału kompetencji w ramach Parlamentu Królewskiego. Niemniej zwolennicy obu poglądów zgadzają się, że pewne minimum z punktu widzenia uprawnień Izby Poselskiej stanowi generalne zrównanie kompetencji obu izb. Komisja stoi na stanowisku, iż ustanowienie pełnoprawnej Izby Poselskiej winno zostać zrównoważone, tak jak dzieje się to w przytłaczającej większości współczesnych państw demokratycznych, przywróceniem aktywnego udziału głowy państwa w procesie ustawodawczym. Komisja stoi na stanowisku iż generalnie (konkretne propozycje zgłaszane w toku obrad różnią się szczegółami) Królowi należy przywrócić prawo względnego weta ustawodawczego.

*** RZĄD KRÓLEWSKI**

Kwestia konstytucyjnej regulacji Rządu Królewskiego, obok zasad kontroli nad Armią Królestwa, stanowi jeden z najgorętszych przedmiotów obrad. Członkowie Komisji w swoich propozycjach prezentują szeroką i - niestety - wzajemnie wykluczającą się gamę rozwiązań, poczynsży od zniesienia Rządu Królestwa jako odrębnego organu państwa na rzecz nieformalnych konferencji Króla z jego ministrami i likwidacją urzędu Premiera, po faktyczne uniezależnienie Premiera jako szefa Rządu Królewskiego, a tym samym całego Rządu, od Korony i podporządkowanie go Izbie Poselskiej. Propozycja kompromisowa zmierza do zmiany polegającej na wprowadzeniu zasady odpowiedzialności politycznej ministrów (czy też Premiera i całego Rządu) przed Izbą Poselską, przy założeniu, iż w razie uchwalenia wotum nieufności Król ma do wyboru albo odwołać ministra (Premiera i cały Rząd), bądź też zarządzić przedterminowe wybory do Izby Poselskiej.

*** WŁADZA SĄDOWNICZA**

W zakresie organizacji władzy sądowniczej komisja była niezwykle zgodna. Niestety, system opierający się na sądach krajowych nie zadziałał. Obecna praktyka polegająca na rozpoznawaniu spraw w obu instancjach przez Sąd Królestwa, stanowiący wszak naczelny organ sądowy w Królestwie, nie może być dalej utrzymywany choćby ze względu na trudności związane z rozpoznawaniem spraw w obu instancjach przez dwuosobowy sąd. Komisja uznaje za konieczne przejęcie spraw związanych z wymiarem sprawiedliwości do wyłącznej kompetencji federalnej poprzez utworzenie jednego powszechnego sądu I instancji. Sąd ten (roboczo nazwany Sądem Prowincji) stanowiłby odciążenie dla Sądu Królestwa szczególnie w zakresie postępowania dowodowego, pozwalając Sądowi Królestwa, jako najwyższemu sądowi w Królestwie, skupienie się na rozstrzyganiu ważnych zagadnień prawnych, w szczególności konstytucyjnych.

*** ARMIA KRÓLESTWA DREAMLANDU**

W zakresie sił zbrojnych wyłoniły się dwa zagadnienia. Pierwsze z nich, niesporne, dotyczy organizacji Armii. Jej obecna struktura, jako złożonej wyłącznie z Armii Prowincjonalnych, nie sprawdza się w praktyce w tym sensie, iż nie pozwala należycie wykorzystać zasobów Królestwa. W związku z tym Komisja będzie proponować zastąpienie struktury pięcioelementowej sześcieelementową. Trzonem nowo organizowanej Armii byłyby siły federalne, podlegające bezpośrednio dowództwu Marszałka Armii Królewskiej. Władztwo Prowincji nad ich armiami uległoby wzmocnieniu, ponieważ podlegałyby one w czasie pokoju władzom krajowym. Jedynie w czasie zagrożenia stwarzającego potrzebę zarządzenia mobilizacji, dowództwo nad Armiami Prowincjonalnymi przechodziłoby w ręce Marszałka Armii Królewskiej. Oczywiście układ taki wymaga ścisłej współpracy przy opracowywaniu standardów szkolenia i wyposażenia, niemniej zdaniem Komisji te wyzwania zrekomensowane zostaną w pełni korzyściami płynącymi z jednej strony z posiadania przez Federację sił zbrojnych zdolnych do efektywnego działania bez potrzeby angażowania za każdym razem sił Prowincji, a z drugiej - zwiększeniu roli Prowincji w określeniu kondycji własnych sił zbrojnych. Drugie zagadnienie, nie

będące już przedmiotem powszechnej zgody w Komisji, dotyczy zasad kontroli nad siłami zbrojnymi. Istota rozbieżności w łonie Komisji sprowadza się do kwestii roli Rządu Królewskiego, a więc instytucji cywilnej, w zarządzaniu funkcjonowaniem wojska. Zdaniem części członków Komisji, w sprawach wojskowych można wyróżnić dwie sfery: dowódczą i administracyjną. Pierwsza z nich obejmuje dowodzenie w polu, prowadzenie szkolenia wojskowego, itp.; ta sfera winna pozostać w kompetencji wojskowych jako niekwestionowanych specjalistów w tej dziedzinie. Niemniej sprawy administracyjne, związane z liczebnością i aprowizacją sił zbrojnych, ich zakwaterowaniem, wydawaniem stosownych regulacji prawnych itp. winny być wykonywane przez cywilnego Ministra Obrony i podległe mu ministerstwo w ramach Rządu Królewskiego; oczywiście model ten zakłada niepołączalność stanowisk Marszałka Królewskiego i Ministra Obrony. Opcja przeciwna proponuje zniesienie odrębnego ministerstwa i powierzenie wszelkich spraw wojskowych Marszałkowi Królewskiemu i jego Sztabowi. Ma to na celu przede wszystkim, uniknięcie tworzenia nadmiernej liczebnie administracji i powierzenie całości spraw dotyczących armii specjalistom.

Komisja została rozwiązana 1 lipca 2004 roku. Efektem prac są poprawki do Konstytucji z dnia 1 lipca 2004 roku.

2. Kryzys Konstytucyjny

JKM eMBe niemal od samego początku swojego panowania (luty '02) zaczął stosować zgubną na dłuższą metę taktykę ograniczonej obecności w życiu publicznym. Ponieważ polityka niemal zupełnie go nie interesowała (oktrojowanie Konstytucji w lipcu 2002 wydaje się jedynym tak ważnym posunięciem całego Jego panowania), to zajął się budową skryptów. Uważał się za świetnego webmastera, podczas gdy w rzeczywistości wiele z jego dzieł zupełnie nie przystawało do sytuacji Dreamlandu. Niestety, nie słuchał głosów krytyki, więc trwał w swoim przekonaniu o bezawaryjności systemów.

Druga połowa '03 wydaje się początkiem wyraźnego załamania narzuconego przez Koronę systemu z powodu nieobecności królewskiej. O ile gabinet hrabiego Svobody (07.02 - 07.03) przynajmniej w początkowym okresie miał kontakt z Królem, o tyle gabinet Edwarda Kriega (07.03 - 10.04) praktycznie od początku był tego kontaktu pozbawiony. eMBe całkowicie usuwał się już wówczas w cień, jedyną jego namacalną aktywnością było okresowe podpisywanie dokumentów podsuwanych przez Rząd i grzebanie w skryptach. Chyba nigdy wcześniej Rząd nie miał aż takiego wpływu na politykę - Król się bowiem jego poczynaniami praktycznie w ogóle nie interesował. To Rząd był wówczas kreatorem polityki Królestwa.

We wrześniu JKM eMBe ulega realnemu wypadkowi, a Sąd ustanawia regencję JKW Nimitza Reynevana arcyksięcia de Rideaux. Przez trzy miesiące sprawowania przez niego władzy udaje się nadrobić wiele zaległości pozostawionych jeszcze przez eMBe i następuje taki "tygrysi skok" wpród - wobec aktywności Tronu wiele osób nagle zakrzętnęło się wokół siebie, co przejawiało się nawet nieco większą niż zwykle aktywnością na forum. Po trzech miesiącach eMBe jednak wrócił i pomimo nadziei nie włączył się aktywnie w sprawy publiczne. Więcej nawet - przestał się odzywać praktycznie zupełnie. Nie odpowiadał nawet na maile ślone w naprawdę ważnych sprawach przez kluczowe osoby w państwie (marszałkowie parlamentu, premier, ministrowie, senatorowie), a nawet przestał zajmować się skryptami.

W tych warunkach rodziło się wiele - częstokroć egzotycznych - idei zmiany na Tronie, organizowały się nieformalne grupy dyskusyjno-spiskowe. Wiele z tych grup nie miało ani możliwości, ani rzeczywistych chęci dokonania przewrotu - były to po prostu bezzębne drapieżniki. Jest to jednak zjawisko bardzo znamienne dla tego okresu - okresu niepokoju stanem osieroconego w gruncie rzeczy Królestwa i bezsilnej złości na bezwład Tronu.

Jedną z najciekawszych chyba inicjatyw tego okresu był tzw. "list dziewięciu" z 2 stycznia bieżącego roku. Dziewięciu sygnatariuszy żądało w nim natychmiastowego powrotu do pełnienia obowiązków monarszych lub abdykacji. Był to być może pierwszy aż tak wyraźny znak dla eMBe, że jego władza z jego własnej winy załamuje się.

Co jednak ciekawe - zaniepokojenie panowało tylko wśród elit. To właśnie dzięki ich staraniom i solidarności na listę dyskusyjną nie trafiły aż do feralnej drugiej połowy stycznia żadne niemal objawy zdenerwowania i zaniepokojenia, co mogłoby podkopać pozycję Korony jeszcze dotkliwiej niż Jej

własna bezczynność. Inni obywatele nie mieli więc powodów do przemyślenia o stanie Tronu i jego bezwładzie; oszczędzono im informacji o nieodpowiedzialności, jaką wykazuje głowa ich państwa.

Druga połowa stycznia i luty były pod tym względem okresem feralnym. Publicznie zostały bowiem wówczas wypowiedziane pod adresem Korony słowa, który nie powinny były nigdy paść. Niestety, sytuacja była już wówczas bardzo napięta; ten wrzód musiał kiedyś pęknąć.

Okres niepokoju i późniejszą abdykację otwiera niepozorny mail jednego z młodych mieszkańców Weblandu - Kalinaka. Zapytał on w nim, co się dzieje ze stronami Giełdy Papierów Wartościowych i kto odpowiada za zamrożenie wszelkich operacji na Giełdzie dokonywanych (winny był oczywiście nieaktywny eMBe). Był to przysłowiowy kamyczek, który poruszył lawinę. Po dwóch dniach - gdy do odpowiedzi zmuszony został nawet poszczący od listy dyskusyjnej eMBe - widoczne było już, że tej lawiny nie zatrzyma nic. Bezwład Tronu okazał się już zbyt dotkliwy dla wszystkich.

eMBe złożył wówczas na liście dyskusyjnej zapewnienie, że abdykuje do końca stycznia, wskazując jednocześnie na swojego następcę Namiestnika Koronnego Księstwa Solardii Księcia Morfeusza Tylera, czym udało mu się na jakiś czas osłabić krwawienie rozdrapanych ran. Ta kandydatura nie mogła się jednak podobać większości polityków funkcjonujących na szczeblu federalnym; ujawniła się zresztą wówczas pewna linia podziału pomiędzy władztwem poszczególnych Prowincji (w dużej mierze Morfeusza wspierającym) i Królestwa (raczej mu niechętnym). W sprawę włączył się wkrótce jeszcze Król Senior Dreamlandu TomBond I, domagając się poszanowania wcześniejszego (a podpisanego także przez eMBe) edyktu, dającego mu prawo do wskazywania następców. Wydawało się wówczas, że wszystko zmierza ku szczęśliwemu końcowi - JKW TomBond postanowił o zbieraniu kandydatur od wszystkich Dreamlandczyków, aby wybrać tego właściwego następcę, eMBe prywatnie oddał sprawę w ręce Seniora.

Niestety, z niewiadomych w gruncie rzeczy powodów, łamiąc wcześniejsze zapewnienie dane TomBondowi, 19 stycznia 2004 roku eMBe abdykował na korzyść Morfeusza Tylera, wznecając tym ogromną burzę polityczną. TomBond i grupa wspierających go osób postanowiła oddać sprawę do Sądu, w związku z podnoszoną sprzecznością tego dekretu ze znacznie wcześniejszym edyktem o sukcesji tronu. Lista dyskusyjna zaroła się wprost od wzajemnych oskarżeń Korony i elit, gdzie Korona była w swoim absurdalnym zachowaniu właściwie osamotniona. Mimo wszystko nie pociągnęło to za sobą jakichś długoterminowych skutków ubocznych (nieformalny zastępca eMBe w czasie jego dziwacznej nieobecności, a więc siłą rzeczy będący w oku cyklonu Rząd Królewski postanowił na przykład nie zabierać głosu w sporze i uszanować każdy wyrok Sądu Królestwa).

Tymczasem wyrok ten okazał się nie satysfakcjonujący dla kogokolwiek, ale dzięki apolityczności i reputacji Prezesa Sądu profesora Artura Piotra markiza Wewióry udało się przynajmniej zażegnać zasadniczą część kryzysu. Świadom oporu, na jaki napotykały wszystkie jego decyzje, eMBe postanowił współpracować z TomBondem i razem wybrać kandydata łączącego obie strony. Ostatecznie wybór padł na Artura Piotra markiza Wewióre, Prezesa Sądu Królestwa i ambasadora Dreamlandu przy Tronie Scholandii, który wstąpił na Tron swojej ojczyzny jako Artur Piotr I.

Zakończenie

Podsumowując: struktura rządów w Dreamlandzie opierała się dotąd w większości na osobie władcy, który to był jedynym przedstawicielem władzy wykonawczej. Dopiero czasowy brak lub nieaktywność Króla pokazały słabość tego ustroju. Zmiany władcy oraz poprawki do Konstytucji Królestwa Dreamlandu zmieniły radykalnie strukturę władzy Dreamlandu. Centrum władzy ustawodawczej przesunęło się z Senatu do Izby Poselskiej. Po dymisji Edwarda diuka Kriega, który de facto był ostatnim premierem z nadania Korony, nowy premier został wybrany po konsultacjach w IP i jako pierwszy ma oficjalne poparcie większości tej izby. Dzięki temu ustrój FKD przekształcił się z monarchii oligarchicznej, która miała miejsce za panowania JKM eMBe na monarchię parlamentarną do której dąży JKM Artur I Piotr.

Bibliografia

- * KONSTYTUCJA KRÓLESTWA DREAMLANDU z dnia 1 lipca 2002 r.
- * USTAWA FEDERALNA o Izbie Poselskiej z dnia 30 czerwca 2004 r.
- * KONSTYTUCJA REPUBLIKI WEBLANDU z dnia 26 sierpnia 2002 roku
- * USTAWA FEDERALNA o Rządzie Królewskim z dnia 29 maja 2004 roku
- * WSTĘPNE SPRAWOZDANIE KRÓLEWSKIEJ KOMISJI KONSTYTUCYJNEJ z dnia 18 września 2003 roku.
- * Lista dyskusyjna Dreamlandu od kwietnia 2003 do lutego 2004
- * Tzw. List Dziewięciu ...